

Arrest

**nr. 86 112 van 22 augustus 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.**

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 14 juli 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 15 juni 2011, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 april 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VAN DER STRAETEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker heeft op 28 juni 2006 een visum aangevraagd als student. Dit visum werd ambtshalve afgeleverd.

1.2. Op 6 augustus 2006 is verzoeker het Rijk binnengekomen en op 14 augustus 2006 meldt verzoeker zich aan bij de gemeente, waar hij in het bezit wordt gesteld van een bijlage 15, geldig tot 28 augustus 2006.

1.3. Verzoeker wordt in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, dat later werd vervangen door een A-kaart en die een laatste maal werd verlengd tot 30 oktober 2010.

1.4. Op 14 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort vreemdelingenwet).

1.5. Op 12 oktober 2010 vraagt verzoeker nogmaals een verlenging van zijn A-kaart. Op 12 mei 2011 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat verzoekers A-kaart niet mag worden verlengd.

1.6. Op 15 juni 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die beiden op 5 juli 2011 aan verzoeker ter kennis worden gebracht. Dit betreffen de bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard wordt als volgt gemotiveerd:

"in toepassing van art 9 bis van de wet van 15/12/1980 gewijzigd door de wet van 15.09.2006 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is ontvankelijk, doch ongegrond.

MOTIVERING

Rekening houdende met de uitgestippelde criteria en de daaraan gekoppelde voorwaarden in de instructie van 19/07/2009 van de Staatssecretaris voor Migratie-en Asielbeleid, dhr. M.Wathelet. Rekening houdende met het arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009 die de instructie dd. 19/07/2009 betreffende de toepassing van het vroegere art.9, lid 3 en van art.9BIS van de vreemdelingenwet van 15 december 1980 heeft vernietigd.

Rekening houdende met de verklaring van de Staatssecretaris voor Migratie-en Asielbeleid, dhr.M.Wathelet op 11 december 2009 naar aanleiding van de beslissing tot vernietiging van de voornoemde richtlijn door de Raad van State: "De Staatssecretaris voor Migratie-en Asielbeleid bevestigt, met in acht name van het arrest, dat de gedragslijnen (criteria) die hij zich ten gronde had gesteld in uitvoering van het regeerakkoord, gerespecteerd blijven." "Met inachtneming van deze vernietiging zullen deze criteria wat de grond betreft en in het kader van de analyse van de individuele dossiers, gerespecteerd worden."

Betrokkene wenst geregulariseerd te worden op basis van de uitgestippelde criteria in de richtlijn van 19/07/2009 en haalt aan dat hij een familielid is van een EU-burger die buiten het toepassingsgebied van de gezinshereniging (artikel 40bis van de wet van 15/12/1980) valt, maar van wie het verblijf dient te worden vergemakkelijkt, in toepassing van de Europese richtlijn 2004/38, zijnde een familielid, ongeacht zijn nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste is van of inwoonde bij de EU-burger, of die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de EU-burger nodig hebben. Er dient echter opgemerkt te worden dat het familielid waarnaar betrokkene verwijst, zijn Belgische zus D.C. (...) (71.02.07 408-14) reeds lange tijd in België verblijft. Zij kwam op 11.09.1990 aan in België met een machtiging beperkt tot de duur van de studies. Sinds 11/02/2005 is zij Belg. Betrokkene zelf kwam op 06/08/2006 aan in België in het kader van zijn studies met een visum D (BNL7714933) in zijn paspoort N° 912766. De zus D.C. (...) stond tijdens de duur van de studies van meneer weliswaar garant en verbond zich ertoe om meneer ten laste te nemen maar dit gebeurde eerder vanuit pragmatische redenen (om meneer toe te laten om studies aan te vatten in België) dan om humanitaire redenen. Meneer legt geen enkel concreet bewijs voor dat hij voorheen (voor 1990) in het land van herkomst ook ten laste was of inwoonde bij de Belgische zus. Dit lijkt gezien de leeftijd van de zus op dat moment en de ruime periode verstreken sinds zij in België verblijft weinig waarschijnlijk. Er wordt bijvoorbeeld ook geen bewijs geleverd van geldtransfers of financiële steun van de zus in de periode 1990-2006 om haar broer verder te onderhouden en hem financieel ten laste te nemen terwijl hij nog in het land van herkomst verbleef. Hij toont niet aan dat hij geen familieleden meer heeft in zijn land van herkomst noch dat hij volledig aangewezen is op zijn zus om te kunnen overleven. Er wordt geen bewijs

geleverd van een humanitaire context waarin de tenlasteneming dient gesitueerd worden, noch een medische context waarvoor betrokkene hulp of persoonlijke zorg behoeft van de EU-burger. Betrokkene wist dat de machtiging die in het verleden aan hem werd verleend in toepassing van art.58 van de wet van 15/12/1980 beperkt was tot de duur van de studies. De aanvraag wordt verworpen."

De tweede bestreden beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten wordt als volgt gemotiveerd:

"REDEN(EN) VAN DE BESLISSING :

0 - artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 2 : verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van de wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet heeft overschreden."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad dient er ambtshalve op te wijzen dat, luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet, het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting moet bevatten "van de feiten en de middelen". Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel middel ontwikkelt tegen de tweede bestreden beslissing en evenmin op concrete wijze uiteenzet hoe een eventuele onwettigheid van de eerste bestreden beslissing enige invloed zou kunnen hebben op de regelmatigheid van de tweede bestreden beslissing die gegrond is op eigen feitelijke motieven en een afzonderlijke juridische basis.

Het ingestelde beroep is, om voormelde redenen, dan ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten dat verzoeker op 5 juli 2011 kennis werd gebracht.

3. Onderzoek van het beroep wat de eerste bestreden beslissing betreft

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van "*artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet), in samenhang gelezen met punt 2.3 van de instructie van 19 juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9.3 en het huidige artikel 9bis van de Vreemdelingenwet*", van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker licht zijn middel als volgt toe:

"Ten eerste stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dat de zus D.C. (...) weliswaar garant stond tijdens de duur van de studies van verzoeker, en zich ertoe verbond om verzoeker ten laste te nemen, maar dat dit gebeurde eerder vanuit pragmatische redenen (om verzoeker toe te laten studies aan te vatten in België) dan om humanitaire redenen,

Verzoeker geeft echter in zijn motivatiebrief (STUK 4) aan dat zijn vader, die in Afrika woont, te oud is om te kunnen werken, en dat zijn moeder, die ook verblijft bij zijn zus, lijdt aan suikerziekte. Hij geeft aan dat zijn zus de enige persoon is die nog voor hem zou kunnen zorgen.

Het kan dus niet aanvaard worden dat Dienst Vreemdelingenzaken tot de enige conclusie zou komen dat er geen humanitaire redenen aan de grondslag van de ten lastenneming zouden liggen.

Ten tweede stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dat verzoeker geen enkel concreet bewijs voorlegt dat hij voorheen (voor 1990, met name de periode voor zijn zus naar België kwam), in het land van herkomst ook ten laste was of inwoonde bij zijn zus. Dit lijkt, aldus Dienst Vreemdelingenzaken, gezien de leeftijd van de zus op dat moment en de ruime periode verstreken sinds zij in België verblijft weinig waarschijnlijk. Zo zegt de Dienst Vreemdelingenzaken dat er geen bewijs geleverd werd van geldtransfers of financiële steun van de zus in de periode 1990-2006 om verzoeker te onderhouden en hem financieel ten laste te nemen terwijl hij nog in het land van herkomst bleef.

De instructie van 19 juli 2009 verwijst naar Richtlijn 2004/38 van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun

familieleden, tot wijziging van Verordening, (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG. De instructie bepaalt dat de familieleden van een EU-burger die buiten het toepassingsgebied van de gezinshereniging (artikel 40bis van de wet) vallen maar van wie het verblijf dient te worden 'vergemakkelijkt' in toepassing van de Europese richtlijn 2004/38, zijnde, de familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonenden bij de EU-burger, of die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de EU-burger nodig hebben.

Het Vademecum van 21 september 2009, verduidelijkingen over de uitvoering van de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet preciseert echter over het betreffende artikel 2.3 van de instructie: dit criterium kan ook spelen als het familielid niet ten laste is in het land van herkomst maar wel ten laste valt in België, want de Dienst Vreemdelingenzaken houdt meer rekening met de actuele humanitaire redenen die de aanvraag rechtvaardigen dan met de vroegere situatie, (wij onderlijnen).

Dat verzoeker sinds hij in België is aangekomen ten laste is van zijn zus wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken niet betwist. Dit blijkt immers uit de zin: de zus D.C. (...) stond tijdens de duur van de studies van meneer weliswaar garant en verbond zich ertoe om meneer ten laste te nemen (...). Het kwam aan Dienst Vreemdelingenzaken toe om, conform de verduidelijkingen, meer rekening te houden met actuele humanitaire redenen. Dienst Vreemdelingenzaken heeft deze afweging niet gemaakt.

Verzoeker geeft bovendien in zijn motivatiebrief te kennen dat er sprake is van een humanitaire context, met name de steun van zijn zus, de ziekte van zijn moeder en de leeftijd van zijn vader.

Het middel is bijgevolg ernstig."

3.2. Verzoeker is het niet eens met de motieven dat hij niet voldoet aan de criteria van de instructie van 19 juli 2009. Hij citeert punt 2.3. van de vernietigde instructie en wijst op de verduidelijkingen die aangaande punt 2.3 in het vademecum van 21 september 2009 worden gegeven. Hij benadrukt dat verweerder niet betwist dat hij sinds hij in België is aangekomen ten laste is van zijn zus en dat meer rekening moet worden gehouden met de actuele humanitaire situatie dan met de vroegere situatie. Verzoeker meent dat hij in zijn motivatiebrief voldoende uiteenzette dat er humanitaire redenen aan de grondslag liggen van de ten lastenneming door zijn zus, met name de ziekte van zijn moeder en de leeftijd van zijn vader.

Verzoeker voert bijgevolg in het verzoekschrift uitsluitend aan dat verweerder onterecht en op onzorgvuldige wijze concludeerde dat hij niet voldoet aan het criterium van punt 2.3 van de vernietigde instructie. Zijn argumentatie beperkt zich tot het bekritisieren van de wijze waarop de vernietigde instructie werd toegepast door verweerder.

Verzoeker heeft een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Verweerder oordeelt in de bestreden beslissing dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet dus niet wordt toegekend aan verzoeker. Artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat *in casu* het gehele betoog van verzoeker inzake de schending van de door hem aangehaalde middelen, waarin hij kritiek uit op de wijze waarop verweerder toepassing heeft gemaakt van de voorwaarden die de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig is.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. BAMPES,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPES